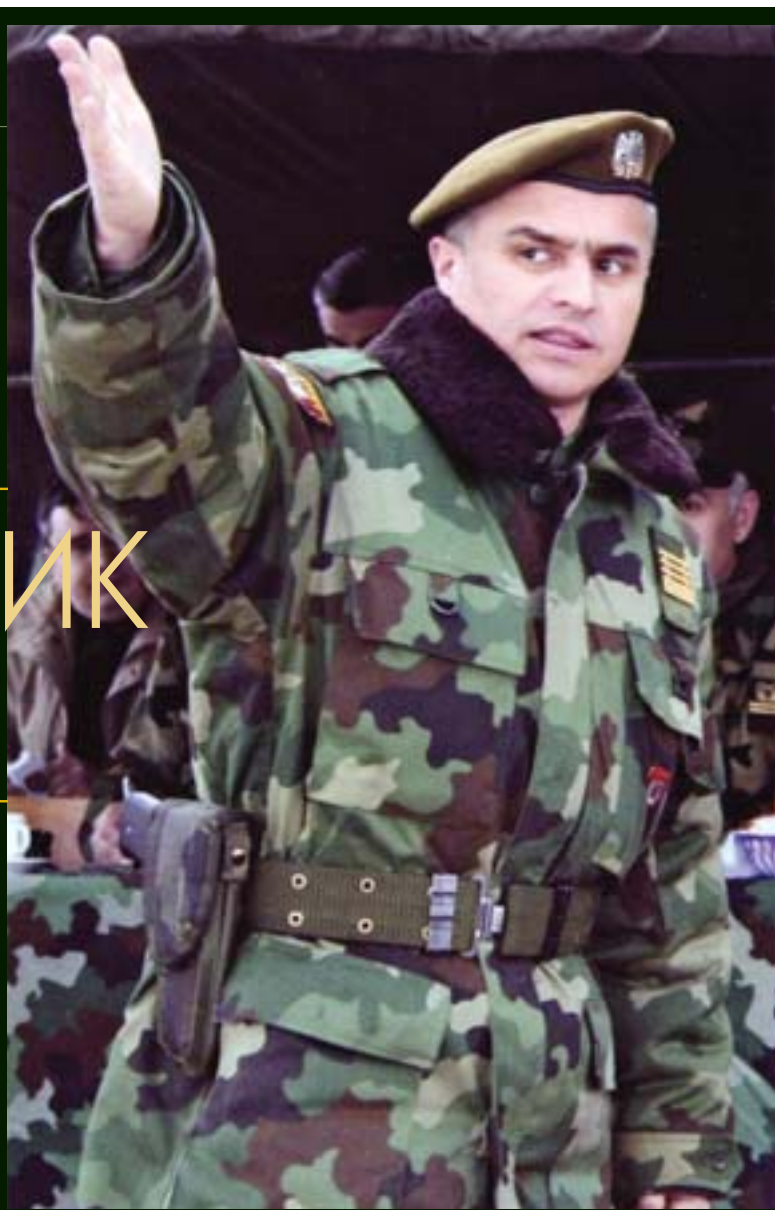

ПУКОВНИК
МИЛОСАВ СИМОВИЋ,
КОМАНДАНТ
78. МОТОРИЗОВАНЕ БРИГАДЕ

ЗАТОЧЕНИК ПОЗИВА

И ове новогодишње празнике командант елитне, врањске бригаде Војске Србије провешће на терену, у једној од двадесетак војних база на југу Србије

Прве јануарске сате 2007. године пуковник Милосав Симоновић дочекаће у Добросину, заједно са својим војницима и њиховим командирима. За њих то неће бити изненађење, као она којим их, ненајављеним посетама и контролама, нештедимце обасипа “обичним данима”. И његови најбољи пријатељи у Врању одавно знају да “Симке сваки празник проводи на терену”, с припадницима бригаде којом командује. Тек када њих обиђе, кад им, по обичају, донесе иак слаткиша и пробраног воћа, онда пронађе мало времена и за најближе пријатеље. Тако је то, кажу Врањанци, откод је у њиховом граду. Пуковнику Симоновићу су на првом месту припадници 78. моторизоване бригаде, па онда лични живот. У томе нема компромиса. Баш као што га нема ни у послу којим се бави готово две деценије.

Много пута смо на страницама “Народне армије”, “Војске” и “Одбране” писали о пожртвованим, истакнутим, елитним, храбрим, образованим официрима и подофицирима, заточеницима тешке и одговорне војне професије. Често смо истицали њихово неисцрпно залагање на различитим дужностима које су обављали и сведочили о њиховим врхунским резултатима и изузетним достигнућима на радном месту. Такво је време било, бременито борбом за опстанак и напорима да се преживи, па су припадници Војске у последњих петнаестак година под лупом јавности били много више него свих пет деценија уназад. Од њих се, између осталог, неретко очекивало да спасу нешто што се спасти није могло.

Зато је право чудо што у већ дубоком мору “прича о чизмашима” један изузетно вредан бисер професије тек сада добија своје место. Нема сумње, мозаик одлучних и бескомпромисних официра био би непотпун без “његовог каменчића”. Пуковник Милосав Симоновић је један од ретких, од најређих, заробљеника војне професије. Од оних који оличавају

СИТУАЦИЈА НА ЈУГУ

Пуковник Милосав Симоновић је до сада службовао у Нишу, Пироту и Бујановцу, тако да ситуацију на југу Србије познаје веома добро. Био је командир вода и чете, командант батаљона, начелник Одсека за оперативно-наставне послове у бригади, начелник штаба и сада – командант бригаде.

Од прве дужности до сада, пуковник Симоновић је међу најистакнутијим официрима у Војсци. Био је најбољи командир чете, као најбољег команданта батаљона начелник Генералштаба наградио га је пиштољем, у чину мајора командовао је петорици пуковника, а са 34 године постао је најмлађи пуковник.

Све војне школе завршио је с одличним успехом, а генералштабно усавршавање у Школи националне одбране с чистом десетком, написао је књигу – уџбеник “Противтерористичка операција на југу Србије” и много стручних чланака о безбедносној контроли административне линије с Косовом и Метохијом.

разлику између официера и команданата. Ако мислите да та разлика не постоји, нисте упознали команданта 78. моторизоване бригаде, вероватно најсложеније јединице тог ранга у Војсци Србије, нисте разговарали с њему потчињеним официрима, нисте чули његове војнике.

ПОД ЛУПОМ ЈАВНОСТИ

Зона одговорности елитне 78. моторизоване бригаде обухвата данас најосетљивије подручје наше земље. Њени припадници су годинама на терену, у специфичној мировној операцији. На више од двадесет база, осматрачких и контролних пунктова, командних места и положаја, стационараних на југу Србије, припадници те, у сваком погледу изузетне јединице немају ни тренутак одмора. Упорно патролирају кршевитим и често једва пролазним стазама, како би на време открили и спречили покушаје терористичких група да изазову немир, или неконтролисане сукобе, каквих је, нажалост, било, посебно 2000, 2002. и 2003. године.

Управо због тако сложене ситуације на југу централне Србије и обављања борбених задатака од државног значаја, пуковник Милосав Симовић не дозвољава предаха, не толерише непажњу и нерад, кажњива небудност. За ванредни догађај не жели да чује, иако, повремено, истиче да “тамо где се ради, може и да се погрешити”.

– Бригада којом командујем је на веома осетљивом подручју, под будним оком не само војног врха, него и државног руководства. Наш главни задатак је безбедносна контрола административне линије с Косовом и Метохијом. У оквиру тога сарађујемо с МУП-ом и Кфором, а веома коректне односе имамо с мештанима и српске и албанске националности. Моји потчињени, до последњег војника у јединици, добро знају шта се од њих тражи. Компромиса нема, не зато што га ја не желим, већ зато што нам ни место ни време не дозвољавају грешке – непоколебљив је пуковник Симовић.

Искрен у намери да покаже да није (пре)строг, дозвољава нам да разговарамо с војницима, без његовог присуства. Од њих сазнајемо да много тражи, да не прашта недисциплину и неодговорност, нема разумевања за лењост и јавашлук. “Али, тога, код нас, ионако нема”, кажу нам војници с којима смо накратко разговарали.

Да је амбициозан, одлучан и оштар попут сабље, коју је, као најбољи полазник Генералштабног усавршавања, добио на поклон од председника државе, уверили смо се и сами. С таквим карактерним особинама Симовић је, ваљда, могао да буде једино то што је и постао. Командант.

ВОЈСКА У ГЕНИМА

Његова браћа кренула су другим путем, један је рударски инжењер и резервни официр, а други професор физичког васпитања. Нису се угледали на продеду Профила, Солунца и носиоца Албанске споменице, Карађорђевог звезде и Медаље Милоша Обилића, на деду Сретена, који је четири године провео у немачком заробљеништву и готово све ујаци и стричеви, резервни официри. Али, они су, каже пуковник Симовић, млађи.

– Ја сам и за њих обукао униформу. Одвајкада је тако у српској породици с више деце. Најстарији син и треба да буде официр. Ја заиста волим свој позив. Волим дисциплину без које војска не би била то што јесте, волим хијерархију и субординацију, једностраништво, које представља темељ успешности сваке организације, непрекидни рад и стално усавршавање, без којих нема напретка. Војна организација поседује све оно што треба да има сложна породица, као основни образац друштва. У све то уверио ме је ујак Милан, резервни официр, који је на мене оставио најдубљи утисак. Можда сам и због њега заволео униформу – јасан је пуковник Симовић.

Уверен у сопствено сведочење о предностима и врлинама позива коме се тако страствено предао, као да занемарује њего-

НЕНАМЕТЉИВ И СКРОМАН

Да пуковник Симовић уме да буде миран и неупадљив, уверили су се, недавно, полазници тромесечног интензивног курса енглеског језика у Војној академији. Своје задовољство нису скривале ни професорке, навикле да пуковници “грме”. Уместо заповедничким тоном и инсистирањем на многобројним обавезама које су га пратиле и током курса, пуковник Симовић је пленио мирноћом, сталоженошћу и прикривеним ауторитетом.

Ни налик оном око кога се већ плету легенде.

ПОШТОВАЊЕ МЕШТАНА

Због тога што је човек од речи и што знају да никада неће изневерити њихово поверење, поред грађана српске, поштују га и мештани албанске народности. С друге стране, колики значај пуковник Милосав Симовић поклања својим комшијама и суграђанима види се и из његових честих хуманитарних иницијатива. Покренуто је акцију за довод воде до манастира Свети Пантелејмон у Лепчинцу, иницирао изградњу споменика погинулим војницима, полицајцима и грађанима Врања, често организује акције добровољног давања крви. Новчани део општинске награде у износу од двадесет хиљада динара дао је за изградњу споменика Врањанцима погинулим у борбеним дејствима од 1990. до 2003. године.

Пуковник Симовић је велики поштовалац традиције српског народа. Захваљујући његовом залагању Врањанци су се присетили историјског значаја врањског Првог пешадијског пука Књаза Милоша Великог, чије име сада носи једна од касарни у том граду.

ве мане, тежину и жртве које је поднео током две последње деценије. Откад је с одличним успехом завршио Војну академију, практично још од краја осамдесетих година, Симовић је на испиту. У чину капетана прве класе завршио је Командно-штабно усавршавање, да би, неколико година касније, бриљирао и на Генералштабном школовању. Ванредно је унапређен четири пута, својевремено је, са 34 године, био најмлађи пуковник у војсци, награђиван сабљом, пиштољем, вредним књигама, плакетама, дипломама. Добитник је и престижне Златне плакете Војвода Живојин Мишић. Похвале и признања нису штедели ни представници Мултинационалних снага Кфора, с којима припадници 78. моторизоване бригаде сарађују од 2001. године.

Као и већина наших трупних официра, Милосав Симовић је осетио ратне страхоте. Нису га мимоишла кризна жаришта, био је рањаван. Од завршетка Војне академије до данас, увек је своје војнике учио да храбром и племенитом борцу пристои да пркоси проблемима и опасностима и да страха, грабљивост и нечовечност часни војници одбијају од себе. Васпитавао их је и личним примером и успео у настојањима да припадници јединица којима је командовао никада не укаљају образ породице и нације.

Не боји се изазова, упорно стреми ка успеху и врховима изабраног позива. А на тим, често веома стрмим и хладноћом окруженим висовима, попут оних снежних, по којима патролирају његови војници, човек је каткад усамљен, изложен ветровитим ударима зависти. Пуковник Симовић, с нескривеним задовољством и поносом, истиче да, упркос успесима које је до сада постигао и бројним признањима које је добијао, није осетио завист људи поред себе, иако је свестан да се, нажалост, успех тешко прашта.

– Командант не сме да бежи од људи, не сме да мистификује своју функцију, своју дужност, свој посао – напомиње пуковник Симовић. Принципи којима се руководио у раду нису нови, нисам их ја измислио. О њима су писали још Живојин Мишић у својој “Стратегији” и Андре Гаве у “Вештини командовања”. Мишићеву, заиста вредну и сваком официру, а команданту наполе, неопходну књигу,

добио сам од начелника Генералштаба још као капетан и један од најбољих командира чете у Војсци. Сваку реченицу у њој осетио сам свим дамавром бића, прихватио је као своју, као аксиом војне професије. Сви знамо какав је војсковођа био војвода Мишић. Зато верујем да је лични пример основа, темељ здравог командантског ауторитета и услов обостраног поверења у бригади. Моји потчињени официри знају да сам у сваком тренутку доступан за консултације сваке врсте, да сам спреман да саслушам и уважим свако мишљење које доприноси квалитетнијем раду и ефикаснијем извршавању задатака. Исто тако знају да нема спора око рокова и услова у обављању многобројних веома сложених обавеза.

ЖИВОТ БЕЗ ПРЕДАХА

Ставови чврсти, реч оштра и брза. Одлучан покрет руком и само за тренутак намрштено чело не дозвољавају противљење. Строг према себи, тек нешто блажи према другима, зна да га сматрају аскетом. Не само због искрене посвећености војсци, већ можда и зато што сваког јутра на посао долази пешке, а не службеним аутомобилом, што редовно вежба склекове и трчи, што не избегава маршеве. Недавно је прославио 40. рођендан, али се "не да ни војнику у пуној снази". И ум и тело траже свакодневно вежбање. И као што не допушта мишићима да ленствују, тако ни уму не дозвољава предаха. Хоби су му читање књига, спорт, свирање хармонике, слушање музике...

– Дан је кратак за све обавезе, од јутарњег реферисања, преко смотре и контроле, до обиласка терена, истурених база и положаја. Многобројни састанци узимају и оно мало преосталог времена, намењеног учењу и усавршавању. Тренутно ми је једна од значајнијих обавеза припрема за полагање теста из енглеског језика за сертификат STANAG. Не могу од својих старешина да тражим да уче стране језике, ако и сам то не чиним – каже наш домаћин.

Кад не штеди себе, не треба ни друге, рећи ће познаваоци и пријатељи пуковника Симовића. Његови потчињени одавно знају да признаје само пожртвован и стручан рад, врхунски професионализам и неисцрпно залагање на послу. Често подвлачи да строге захтеве и ригорозне услове рада не намеће он, већ специфични задаци и обавезе које свакодневно извршавају.

– Наш посао је частан, али изузетно тежак, тражи свакодневно одрицање и жртву. Официр мора да буде спреман и за рат. Школујемо се да бранимо земљу и народ, али и за нас, школоване ратнике, рат је највећа несрећа, као и за све друге људе. Зато морамо да имамо модерну и снажну војску. Моја најважнија обавеза јесте да сачувам животе људи којима командујем. Зато инсистирам на врхунском нивоу обучености, на максималној опремље-

КВАЛИТЕТНА САРАДЊА С КФОРМ

Од уласка наших снага у Копнену зону безбедности 2001. године до данас, достојанствено и професионално представља нашу војску у контактима са припадницима Мултинационалних снага Кфора, код којих ужива несумњив ауторитет. Прошле године у Приштини, први пут после бомбардовања НАТОа, био је у високој делегацији Војске Србије која је присуствовала церемонији примопредаје дужности команданта Кфора.

ности јединице, на традицији која нас чини храбрим и одлучним браниоцима отаџбине. Ми настојимо да заслужимо и оправдамо углед који Српска војска има још од почетка 20. века – истиче командант.

Нема сумње да војници умеју да препознају часног, храброг и поштеног официра. Њихова несребична мла-

далачка идентификација с јединицом у којој се оспособљавају, на најбољи начин сведочи о поверењу које имају у свог команданта. То не чуди, ако се зна да и на столу првог човека 78. моторизоване бригаде стоји лепо урађена плакета са амблемом и значком јединице. Знаци су то бригаде која ужива неподељени углед у Врању, Бујановцу, Прешеву и другим општинама Пчињског округа, али и међу припадницима Кфора.

А персонификација сваке јединице несумњиво је њен командант. Челни човек 78. моторизоване бригаде је, већ два пута заредом, добио престижну и за мештане Врања веома значајну општинску награду. Први пут, прошле године, то Врањанцима драго признање за област безбедности и одбране "уступио" је бригади којом командује, а други пут, ове године, "морао" је да га прихвати због једногласног "притиска" посланика врањске скупштине. У образложењу је више него јасно речено да неподељеним угледом и ауторитетом, нескривеном харизмом и свестраном сарадњом са свим институцијама у граду, пуковник Милосав Симовић оличава команданта којим Војска Србије може да се поноси.

Цена превеликог пожртвовања и посвећености послу није мала. До краја окренут задацима на радном месту и друштвеним обавезама, пуковник Симовић нема времена за лични живот, па ни за женидбу. Кажу, оженио се војском.

– Има истине у томе да тако битно животно питање до сада нисам решио због ратних сукоба и службовања у кризним жариштима, због многобројних обавеза на послу, али је тачно и да то нису једини разлози. Једноставно нисам срео праву љубав. С друге стране, војни позив тражи целог човека. То је ризичан и опасан занат. Заробила ме професија, од ње ме може отети само исто тако јака емоција. Кад нађем такву жену, кад ми време поред ње буде драгоцено као ово које проводим у трупи, тада се нећу двоумити. ■

Душан ГЛИШИЋ